

GHEORGHE AVRAM

Pecetea destinului

VOLUMUL DOI

**

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AVRAM, GHEORGHE

Pecetea destinului / Gheorghe Avram. - Snagov : Letras, 2020-

vol.

ISBN 978-606-071-040-0

Vol. 2. :- 2020. - ISBN 978-606-071-042-4

821.135.1

Credite copertă: 123rf.com

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului.

Copyright 2020, Gheorghe Avram. Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:

edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

Promovăm autorii români.

Trecuse cu puțin de miezul nopții, când Pistică Oniță își luase la revedere de la Lidia și o sărutase cu multă ardoare pe gură, lângă poarta casei acesteia.

Familia Nădejde dăduse mukul mic la lampa cu petrol de mai bine de o oră și liniștea nopții se așternuse ca o negură de jur- împrejurul casei lor.

Pârâtu Stancu, în acel miez de noapte, adormise și el de ceva vreme și la ora respectivă visa că locuiește în București, la o familie cu oameni urâcioși, care i se păreau suspect de cunoscuți, dar pe care nu știa de unde să îi ia... Fusesse angajat la negru, pe bani puțini, să îndeplinească niște treburi riscante legate de niște afișe electorale. Pentru alergătura lui din miezul nopții până la ora șase dimineața își primea răsplata în monede de aramă, de la un voinic pe care-l întâlnea cel mai adesea în Cișmigiu. Uneori, nici nu mai avea chef să-și numere monedele de un ban, de trei bani și de cinci bani, că abia le putea zări capul sau pajura în podul palmei sale micuțe și le dădea drumul direct în buzunarul lui adânc de la pantaloni. În acel vis umbla îmbrăcat în niște haine de cânepă, cu specific țigănesc, tare jechoase, de-i era silă să meargă pe stradă la lumina zilei. Haina i se părea ruptă în coate și descusută pe la subsuori, iar pantalonii, fără nasturi la ghizdă și cu un crac rupt în genunchi. Și parcă un vânticel răcoros îi sufla fără încetare în spate: fuuu..., fuuuuu... Adormise dezvelit.

Prin grădini și pe câmpuri, un țăran înfrățit cu natura ar fi putut auzi cum creșteau firele de iarbă. Doar o cucuvea

singuratică de talie mijlocie, cu pene brune-cenușii, cu ochii gălbiori și rotunzi, înconjurați de rozete de pene, aflată pe creanga unui tei de peste cinci decenii, din apropierea dormitorului doamnei Păvălache, spinteca liniștea nopții cu cântecul ei, prevestind necazuri ori moarte pentru familia acesteia...

Păcurarul îndrăgostit era probabil singurul locuitor al urbei care mai băntuia pe ulițele comunei la o oră așa de târzie. Odată ajuns în dormitorul lui însă se dezechipă militărește, se lăsă în așternuturi îngândurat și încercă să adoarmă cât mai repede. Dar, din cauza impresiei puternice asupra subconștientului său pe care i-o lăsase Lidia, asemănătoare cu lumina unei îngerite aurite veghetoare a candelii din icoana din camera lui, și din cauza oboselii cronice de care suferea, care pusese stăpânire pe el, nu i se întâmplă să adoarmă așa de repede, întrucât gândurile sale hălăduiau alandala, precum ale unui păianjen ce-și țesuse plasa și acum aștepta fără grabă să-și prindă prima victimă în urzeala lui. Degeaba întunericul așternuse pânza nopții peste pleoapele sale, lumina din ochii săi nu îi pierise, ci se prefăcuse între ochiul său și nervii optici într-un perpetuum mobile de câmpuri energetice neuronale luminoase care-l ținea treaz. Abia după ce revărsatul zorilor se luase la trântă cu ultimele pâlپări ale nopții, reușise să ațipească și el. Pe neașteptate însă, somnul lui dulce avea să-i fie întrerupt de tropotul unor cai înspumați, care pentru început se opriseră pe drumul din fața casei, iar mai apoi intraseră în ograda învățătorului. De bună seamă că își făcuseră apariția amicii patronului său, care în noaptea aceea îndeplinise o misiune secretă. După cum bănuise păcurarul minor, aceștia transportaseră în mare taină, într-o casă conspirativă lângă periferia orașului Ploiești, un balot de hârtie de ziar, spre a fi imprimată cu manifeste defăimătoare la adresa guvernului, la adresa regelui

Carol I și a zilelor premergătoare celei de 10 Mai, care omagiau Zilele Monarhiei. După tipărire, acele manifeste urmau să împânzească străzile Bucureștilor și să întrețină o stare de încordare între Casa Regală și o parte dintre cetățenii care nu aveau niciodată dreptul la replică, dar să și însămânțeze o forță politică nouă, care să pună bazele unei societăți de tip socialist. Această nouă forță politică urma să-și înfigă rădăcinile în trupurile acelor ale căror vaiete și nemulțumiri se îndreptau să-și plângă ofurile și neajunsurile în zilele de sărbătoare spre crucile din cimitirele morților lor și în aceia care prin nesfârșitele lor geamăte n-aveau ce să pună în gură în fiecare zi din săptămână, care, de teamă să nu li se întâmple ceva și mai rău, stăteau cu blestemele înțepenite în fundul gâtului. De asemenea, își pusese speranța în acele persoane care în sufletele lor nu-și găseau liniștea nenumăratelor scrâșniri și dureri disperate din inimi, din cauza rănilor provocate de acel regim așa-zis democratic, care le ucisese cu gloanțe adevărate tații și copiii în anul '907, și-n cei care sufereau alături de aceștia, dar care își pusese speranțe în rugăciuni și-n icoanele pe care le sorbeau cu privirile lor inconștiente, mistuind suferința în pieptul lor. Din păcate, acestora din urmă, care prin rugăciuni și prin pupat de icoane și de moaște sfinte așteptau să li se arate și lor calea cea dreaptă din această viață, mai degrabă li se întrededa drumul spre viața de apoi, pentru că bunul Dumnezeu nu putea să le țină în mâini soarta lor, pe care nici ei nu puteau fi stăpâni, deoarece Atotțiitorul era ocupat, se pare, cu treburi mult mai importante în acest Univers... Acești agenți ai diavolului lucrau mișelește, cu pasiune, ca viitorul lor partid să îi cuprindă în mrejele lui pe toți acei cetățeni amintiți mai sus, dar și pe cei de bună-credință, pe care i-ar fi putut influența prin acele manifeste,

ca o contrapondere a adeptilor regimului nespecific din această țară tânără... Astfel, își pregătea terenul această forță politică nouă spre a-și face apariția pe eșichierul partidelor politice românești.

Învățătorul, îmbrăcat în hainele sale obișnuite, din fiecare zi, ca și cum și-ar fi așteptat musafirii, se grăbi să le iasă în întâmpinare. După ce împreună traseră armăsarii în adăposturi și avuseră o discuție lămuritoare între ei în mijlocul bătăturii, pentru a-și face o idee și el despre cum decursese aventura lor, oaspeții săi se descălțară și luară loc pe scaunele cu spătar din jurul mesei din salon, spre a-și reconforta trupul, mușchii și oasele membrilor inferioare care îmbrățișaseră șeile și abdomenul cailor un drum lung și obositor. Fără zăbavă, învățătorul pusese pe masă toate cele pregătite din vreme și după ce le umplu ceștile dacice cu țuică de prună îi invită să-și ungă beregatele cu ea spre a-și revigora sufletele.

După ce-și potoli musafirii cu de-ale gurii, domnul Ionică Nădejde le dădu deșteptarea argaților săi, bătându-le în geam și strigându-i pe nume, prin fereastra din dreptul dormitorului casei bătrânești... Pârâtu Stancu se ridică repede în picioare și începu să se echipeze ca de obicei, el fiind deja treaz din momentul în care învățătorul și amicii săi îndemnau caii spre adăposturi. În schimb, pentru Piscică Oniță, începutul acelei zile de muncă, din dimineața aceea în care dormise dus, frânt de oboseală, venise ca un blestem peste capul lui. Astfel, se dăduse jos din pat morocănos și înjurând în șoaptă viața lui amărâtă, de parcă n-ar mai fi dorit să mai aibă mult timp parte de ea.

Înainte de a astâmpăra oile în staul, angajații domnului Ionică Nădejde înveliseră caii celor doi amici ai patronului lor cu niște pleduri și le aruncaseră dinainte un braț de fân rozaliu,

precum fagurele de miere, și-i încercaseră cu apă proaspătă. Nu la mult timp după ce-și terminaseră lucrul de dimineață, după rânduiala împământenită de acea familie de oameni gospodari, cei doi păcurari aveau să fie chemați de doamna Ica în tinda casei foștilor socri să servească gustarea de dimineață. Însă nu apucaseră să îmbrace prea mulți dumicați din brânza, ceapa, pastrama de oaie și mămăliga rece care li se puseseră dinainte pe masă că se și pomeniseră a fi invitați și de domnul Ionică Nădejde în salonul casei celei noi, spre a savura și ei câte o cafea turcească, lucru care nu li se mai întâmplase până în acea zi.

Pentru că învățătorul simțise o tulburare a minții ca o răsuflare greoaie în piept, care îl sufocase în ultimele zile, din cauza unei neliniști pe care i-o generase Piscică Oniță, nu pierduse ocazia să-și înștiințeze amicii că angajații săi, după deducția dânsului vizavi și de alte discuții pe care le avusese cu aceștia anterior, trăsese rău la urechea la controversatele dispute și schimburi de opinie pe teme politice și nu numai, pe care le purtaseră între dânșii în casa și pe bătătura sa. Și astfel, dumnealui, pentru a evita o atare demascare a tainei lor, le propuse amicilor săi ca împreună să găsească o soluție de compromis, pentru a-i implica și pe angajații lui, într-un anume fel, în acțiunile de propagandă ale FND-ului, partid care avea ca obiectiv principal organizarea într-o schemă politică a oamenilor muncii și reformarea din temelii a întregii societăți românești. Spre a fi și mai concludent în a-și liniști tovarășii, le aduse la cunoștință și lor discuția pe care o purtase în urmă cu două zile cu Piscică Oniță despre porumbelul răzlețit de hulubii care zburaseră de pe pătuiagul lui și dăduseră ocol satului. Și le mai spuse cu această ocazie că și Piscică Oniță îi acuză fățiș pe acei aprozi ai partidelor iresponsabile, care, în forumul decizional al

Parlamentului, aduc atingeri grave libertății de exprimare a cetățenilor cu conștiința ațipită din această țară.

— A sosit clipa, băieți, vă spun eu, zise domnul Geo Dumitrescu Păvălache, adresându-se celor doi angajați ai cumnatului său, care nici nu apucaseră bine să se așeze pe scaunul lor, să vă răzbuțați pe asupritorii voștri de-o viață, care v-au încovoiat spatele cu tot felul de poveri, atât vouă, cât și neamului vostru sărăcit de soartă! Nu mai trebuie să aveți sentimentul de împăcare cu toată lumea, ci numai cu cei care vă merită respectul și care, la rândul lor, vă poartă respect. Voi nu simțiți pe pielea voastră că îngerii răstigniți pe cruce odată cu Iisus de voi au uitat? Degeaba vă mai închinați și la moaștele celorlalți sfinți, că și sufletele lor s-au suit demult la ceruri prin turnurile bisericilor, datorită temerii pe care au avut-o, în lăcașele de cult ale preoțimii din vremea lor și din ziua de azi, care prin slujbele și prin predicile lor strâmbe pe care le-au ținut și le țin au adus această dogmă bisericească în derizoriu și din acest motiv credința din oameni a început a se împietri? Cu siguranță, izbăvitorul va veni din Sion, dacă va mai dori să vină peste aceste meleaguri, și, desigur, va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov încoace, însă până atunci, vouă, credincioșilor și preoților, nu vi se vor șterge păcatele. Acum voi, în această lume aproape pietrificată de necredință, ar trebui să îmbrăcați cămăși albe ori verzui, căci verdele este indiciul cel mai palpabil al unei toamne prospere în lunile de primăvară, și să vă înfrângeți gândurile bune care sălășluiesc în mintea și în inima voastră zi de zi, ca să uitați de acei îngeri uituci la care v-ați rugat și vă rugați, și să vă alăturați nouă, fără teamă că veți greși, ca să demascăm împreună pe dușmanii voștri care nu vă vor binele. Noi vă dăruim libertatea de a fi ceea ce sunteți și vă pregătim politic să aveți curajul în fața

statului opresor de a vă opune, atât cât să vă fie și vouă bine, să nu mai acceptați soarta voastră amărâtă, cum o faceți în prezent la sfatul preoților, de a avea încredere în predicile lor docile care vă țin în întuneric pentru tot restul vieții! Demonstrați că nu aveți prejudecăți! Demonstrați că nu vă lăsați pervertiți spiritual! Întețiți lupta de clasă cu acești teribili dușmani pe care și noi îi contestăm! De fapt, ce vreau să vă spun: alăturați-vă nouă cu tot gândul și fapta și cu toată puterea voastră de oameni tineri și nu mai aduceți laude Dumnezeului vostru prin biserici, care prin popi vă prostește și vă pune hotar viitorului la care aspirați! Echilibrul intereselor economice burgheze trebuie rupt în mii de bucăți! Noi, cu toții, trebuie să sprijinim țărănimea sărăcită și clasa muncitoare, să abolim alcătuirea politică uzurpătoare a acestei națiuni! Țara noastră trebuie să aibă un viitor luminos! Iar Frontul Național Democratic va trebui să confişte, printr-o serie de reforme radicale, averile ilicite celor cu o stare materială bună și foarte bună și să le redea cetățenilor din această țară prin înființarea societăților cu capital de stat. Noi, ca viitori membri ai Frontului, vom proceda corect dacă întreaga avuție a solului și a subsolului patriei noastre multimilenare o vom socoti bun național și întâia dată în istoria țării noastre ea va intra în stăpânirea ei.

Pârâtu Stancu nu înțelesese din primul moment ce îndemn le transmite domnul Geo Dumitrescu Păvălache, de aceea tăcu mâlă și ascultă în continuare cu atenție pledoaria acestuia, însă după alte câteva fraze se dumiri cum stăteau lucrurile și simți fără să vrea cum i se urcă sângele ghemotoace în cap și el începu a tremura de furie. Mintea lui de copil clocotea ca un vulcan în plină erupție. Înțelesese pe deplin cum tovarășii urmăreau să-i implice în mișcarea de tineret a viitorului Front, în acel moment

inexistentă. D-asta se și ridică brusc în picioare, stăpân pe propriul său destin, de pe scaunul pe care luase loc cu puțin timp în urmă, și-și înfruntă patronul pe un ton bărbătesc, nemaîținând cont de consecințe:

— Aș privi cu oarecare dezinteres spusele domniilor voastre, dar vă întreb: ce aveți cu biserica noastră creștină? Sfânta Scriptură a fost concepută de cei mai evlavioși profeți pătrunși de Duhul Sfânt, care ulterior au devenit sfinți însuflețiți de Dumnezeu, ca să ne fie nouă de mare ajutor, oamenilor îmbrăcați organic în haina noastră de lut și cu spiritul îndobitocit de indolența trecerii noastre prin această lume, fără deosebire de păcatele pe care le-am săvârșit pe acest pământ. Suferințele cele mari, care vă bântuie pe domniile voastre, ca oameni necredincioși care sunteți, vor înceta și în sufletele domniilor voastre curând, așa cum ne învață preoții din cărțile sfinte, dacă veți urma calea credinței și a milosteniei față de Dumnezeu... Ce-ar fi dacă mi-ați urma sfatul și nu v-ați mai lega de sfinții noștri și, fără îndoială, de sfinții părinților noștri și ai părinților și bunecilor voștri și v-ați reîntoarce printre noi cu sălbăcia gândurilor domniilor voastre mai îmblânzite, ca astfel să vă puteți înfrâna pornirea către patimile ce nu-și au reperul în viața noastră de buni creștini. Lăsați vrăjmășia și nu instigați pe semenii noștri să săvârșescă lucruri necurate! Nu vă mai grăbiți, domnilor, să mergeți spre lumea întunericului, că n-o să ajungeți niciunde dacă semănați ură și vrajbă între oameni, dacă vreți să transformați Grădina Raiului în Grădina Diavolului! Domnilor, cum vreți să vă zic?... Aduceți laolaltă cu noi laudă Dumnezeului nostru, care ne păzește de rele precum nici nu vă puteți imagina, de cum ne naștem până ne dăm ultima suflare. Căci noi, cât de necredincioși îi suntem Lui, nici în somn n-ar trebui să-L uităm! Pentru că

viețuim pe lumea asta, nu vă dați seama cât de robi ar trebui să-i fim... În legătură cu implicarea noastră în mișcarea tineretului acestui Front de care ne vorbiți, să nici nu vă gândiți! Faceți cum vă taie capul. Eu unul nu voi fi o piedică în calea domniilor voastre. Dar pe mine, mă iertați, nu contați! Eu n-am să duc o astfel de luptă, care, din punctul meu de vedere, ridică foarte multe semne de întrebare. Din această cauză, vă rog să-mi permiteți să mă retrag, domnilor, pentru că nu doresc a fi părtaș la fărădelegile care decurg dintr-o atare opoziție diversionistă împotriva instituțiilor statului. În acest moment îmi vine în minte recenta răzvrătire a țaranilor neștiutori de carte de anul trecut, care s-au luptat cu morile de vânt. Eu nu cred că noi toți, noi cei fără pământ ori cu pământ cât să ne îngropăm morții, noi, etnicii acestor meleaguri ori cetățeni ai acestei țări fără o etnie precisă, vom deveni până la unul vite de povară, chiar dacă aceia cu bani la ciorap, cum spune o vorbă din bătrâni, au pus stăpânire la ora actuală, așa cum susțineți și domniile voastre, pe instituțiile statului, pe ziare și pe locurile noastre de muncă gândite de ei... Primul dușman la care noi trebuie să fim atenți e superficialitatea noastră peste care nu trebuie să trecem cu vederea. Trebuie să privim și să judecăm lumea în profunzimea și în interesul ei de a evolua. Ar trebui să ne fie teamă de dușmanul nostru comun, care este însuși Scaraoțchi și care sălășluiește în conștiințele noastre subțiri. Oamenii nu mai sunt așa de fericiți ca altădată, pentru că au scăpat din vedere vindecarea sufletului prin intermediul Bisericii. Datorită unor indivizi asemenea cu domniile voastre, interesul privat al oamenilor nu mai corespunde cu interesele societății în care trăim. Diavolul s-a multiplicat în voința oamenilor slabi și prin intermediul lor caută să ne îndepărteze de rolul pe care trebuie să-l jucăm noi pe scara evoluției pe această

planetă. Eu personal nu cred că poporul nostru va accepta o asemenea doctrină. Frontul Național Democratic, cu o platformă-program de sorginte socialistă, despre care domniile voastre tot vorbiți pe ascuns, nu cred că va putea crea un stat social fără a fi sprijinit de oamenii muncii. Domniile voastre nu veți putea decreta egalitatea în sărăcie. Un om capabil de lucruri înțelepte nu poate adora o nulitate absolută. După astfel de criterii se împart și oamenii: în bogați și în săraci. Societatea aceasta în evoluție nu poate accepta reînțorcerea ei spre Comuna Primitivă, unde în cărți se spune că a fost cum a fost. Prevăd că un asemenea sistem de ocârmuire, dacă va fi pus în practică, va produce un cataclism social în această țară, pentru noi ca popor. Eu unul, la vârsta aceasta a adolescenței, prefer să stau să ascult izvoarele pământului din care suntem făcuți cu toții, care ne hrănesc și ne dau în continuare o viață omenească. Eu unul vreau să mă bucur de lumina zilei și de cerul înstelat al nopții, așa cum a fost pus el cu mâna de Dumnezeu pe bolta cerească. Eu unul nu doresc să-mi petrec restul zilelor în închisorile ocârmuitorilor statului, prin beciuri ori prin mine de cărbune și de sare. Părinții mei, fratele meu, neamurile mele nu vreau să mă plângă cu lacrimi amare, ca pe un osândit la o moarte fizică chinuitoare. Fiindcă ați pus problema astfel, mă văd nevoit să mă retrag de la această masă. Și pentru că sunteți binefăcătorii noștri, am să vă păstrez taina, cu riscurile de rigoare care decurg din ea, chiar dacă hotărârea mea nu-i deloc una ușor de luat, încheie Pârâtu Stancu pe un ton hotărât.

Felul în care tânărul păcurar își susținuse punctul de vedere îi produsese domnului Ionică Nădejde o figură de suferință în fața tovarășilor săi. Însă nu numai el luă această înfățișare jalnică, de om neliniștit, dezamăgit și neîncrezător în viitorul partidului lor,

ci și tovarășii săi, pentru că nu se așteptaseră la o replică așa de tăioasă din partea aceluia adolescent. Era clar că ei nu-l evaluaseră corect din punct de vedere al capacității sale de a percepe viața. Față de mulți alți cetățeni cu care dumnealor intraseră în contact, acest copil își depășise cu mult condiția de sinteză despre lumea înconjurătoare, așa bezmetică și încântătoare cum era ea, care parcă mergea spre viitor fără niciun scop, fără nicio năzuință, fără niciun folos. Cei trei tovarăși chiar nu-și aminteau ca vreunul dintre cunoscuții lor să le vorbească pe un ton așa de decisiv, cum o făcuse acel minor. Pârâtu Stancu nu le răspunsese ca de la slugă la stăpân, nici dintr-o poziție de inferioritate, cum poate s-ar fi convenit, datorită diferenței de pregătire intelectuală care exista între ei, ci de pe o poziție de egalitate, pe care dânsii o înghițiseră foarte greu. Cu cât pledoaria păcurarului minor se întetise, care avea și oarece fundament real, cu atât cei trei tovarăși se văzuseră nevoiți a fi mai binevoitori cu el. În acea zi, dându-și seama că împrejurările nu le erau favorabile, iar consecințele de a fi puși sub acuzare de Parchetul General, condus de procurorii delegați a face lumină în cazul lor, pentru încălcarea gravă a Constituției, ar fi fost incomensurabile, își puseră întrebarea: cum ar fi putut ei să contracareze furia minorului, dacă acesta ar fi trecut printr-o stare de spirit necontrolată și ar fi sesizat jandarmeria locală că dânsii tipăresc manifeste în secret pentru a lovi în autoritatea statului?... Cu acea ocazie, cei trei tovarăși își dăduseră seama că trebuiau să abordeze cu mult mai multă prudență cooptarea potențialilor simpatizanți în F.N.D. Doar astfel ar fi reușit să împrăstie cu succes otrava urii și a disperării în lumea celor nevoiași, într-o putea crește popularitatea partidelor de stânga. Și musai, pe viitor, trebuiau să elimine propaganda machiavelică din vocabularul lor,